Гладнѣ се гл. възв.

Гламав, ва, во, — и (чит) Сабор. от глумав, глумав. шамкам, белес. глав.

Гламница (ста) в. главница, възглавница

Глас (чит) 1) звук що издава човешки и животни и особено човек: по заповѣ твоем с'едем глас, та дои се чуе с'два гласа. Д. 34. Гласот е глас Иаковов. а рацѣ рацѣ Исавови. Бит. 27; 22. 2) вик, молба; и доглева своя мила се стра, та викат що глас той ми имат. М. 105. Чуй гласот ми според милостта си. Псал. 118; 149. 3) звук, звучаѣ, глас от свирка, глас от тръба, глас от китара, от тамбура. 4) шум, екот, бучеѣ от неодушевени предмети: подигнаха реки гласот си. Псал. 92; 3. 5) изговорено в'чорков. пение: глас първи, шести до осми; ако кажеш и який девети глас, ще кажеш без писать в глас, на хлас, на строично пение. 6) в'четрвино убѣждение, совѣт, съвет, заповѣд чорк: и послуша Моисей гласот на тестя си и стори всичко що му рече. Изх. 18; 24. 6) вѣст, извѣстие: глас и е дошло от планината Д. 37. Пише му се от говорки, на сам дошло за стрелянье тук сум дошло глас до несло. М. 592. — С'предлог и твор. пад. като нар. гласно, гласом, слухом, гръмка с'висок глас: певуйка с'глас викам та за глагала. Д. 65. Добрем четение св. писание с'глас (слухом, в'слух, да се чуе. Р. 10 в. прочети ти ти писание, ти ми глас.

Гласакчи, в. ясакчи, погрешно записано и произведено от глас и истълкувано гламатой, протогер: котлиград и чорчиград граковладикиятъ гласакчии в Земвант. пс. 9–10. р. 28.

Гласеви, ева, евски гласове (ста) та дочуваме гайкини гласевиѣ що сте оне, брато мелчини гласеви. М. 229.

Гласеч (чит) умл. от глас. що ми се гласеч посчува. Д. 32. чдват изговарва едни слаб гласеч. Р. Л. 162.

Гласие, гласи, гласье (ста) Избор: от вратници гласье доминаха. М. 143. Пишат, викат колко гласье имат. М. 154. та са гласи сбиват как до сине небе. Л. Д. 1876 р. 148

Гласитей (чит) 1) гласитай, който прогласява нѣщо. 2) който гласи, на гласява, на говаря други на нѣщо.

Гласник (чит) 1) онова гласен който ще дава глас и нѣкого. 2) ~~книга~~ название на едно периодическо списание по сърбски

Гласност (ста) 1) свойство на гласний. 2) на мудване гласност: гласчуванье, раздрънкуванье.

Гласуваѣ (ста) от гласувам.

Гласовен, вна, о — и (чит) онова що гласен, който има или издава глас.

Гласовит, а, о, — и (чит) човек с'добър, хубав и силен глас. Да ти викнат една песна грозовита, гласовита; гласовита в'сине небе, грозовита и то из земя. М. 114. той е много гласовит.

Гласовитост (ста) свойство на гласовитий.

Гласоносен, сна, о, — и (чит) в. евстоносен.

Гласоносец (чит) и не гласоносе, който носи гласове, на евстоносе: голяму гласоносе се примасе. Глав 2

Гласи (чит) от глум, глям. глам го хвалимаго, шамкам. 2) подрогтиня: глъч и глам.

Гласен, сна, о, — и (чит) 1) който и издава глас от само-себеси гласна буква. 2) който има право да дава глас за избиранье то на нѣкого: гласитий. 3) явен, извѣстен, раздрънкан, расчут, с'глас изказан

Гласе́н, а, о, — и (чит) който из гласили на гласи на говорим да натрави и нѣщо: то не сто по той, той човек е гласен да стори тъй

Гласеѣ (ста) от гласѣ на гласявам: отиде им на гох гласенъ то им, дето се гласиха

Гласка (ста) ново название. За гласки ти букви.